

MOLNÁR JÓZSEF

Ádám

A háborúban nincs helye az
érzelmeknek. Hideg fejjel kell
előremenni, még ha be is törik az.
A jóslat szerint túléled.

Még cipeled a múltat, amikor
szólnak, tedd le a terhet. Tétovázol,
de már könnyebben repülsz, mint az
angyalok. Tollpihe vagy.

Visszamész az időben. Valakit
ölnek. Minél messzebb futsz, annál
közelebb kerülsz. Még van néhány
eltékozolható órád.

A repülőtérré rohansz. Az utolsó
gépet keresed. A cél egy másik élet.

Csetlesz-botlasz az éjszakában. Egy
bagoly rád ijeszt, egy ág visszalő.
Egy gyermek sírása követ.

Mikor ráléptél az útra, még nem
tudtad: „Itt élned, halnod kell!”
Józanodsz.

Éva óta utálod az almát.
Mindig a szép felét kínálják.

Mióta lejöttél a fáról, senkinek sem
árultad el, hogy ember vagy.

Kölcsön egy órára

„Taszítom a telet.
Bennem Jézus fázik.”

A kert meztelenre vetkőzik
fái libabőrös szépséggel
takaróznak
faleveleket küld az est
hullanak a megáradt csendben
Taszítom a telet
bennem Jézus fázik

Az üvegedény megtelik könnyel
pára borít ablakot, ajtót
a leander mára megfagyott
rózsákra ültetett égből
rázza öklét az Isten
Taszítom a telet
bennem Jézus fázik

Pirosak, sárgák a zöldek
Mozart, Beethoven, Brahms
alszik a közeli padon
A koldus kölcsön ad egy órára
száz forintot
Taszítom a telet
bennem Jézus fázik

Jégtáblákon alszom ma
zongora-szárnyaim kitárom
elfutnék, ám a szél nem enged
feldob, majd lehajít
szétterülök az éjszakában
Taszítom a telet
bennem Jézus fázik

Felszántom körmeimmel az eget
jajdul a közeli vonatkerék
vasút mellett alszom az éjjel
félve megyek át a síneken
mellettem írja versét József Attila
Utálom a telet
bennem Jézus fázik

A legényvirág karcsú fény után
hajlott hátat mutat a körte
őszi lázat mér az utcalámpa

gyémántot oszt szét a november
 kőben megfagyott remény
 Lábon hordok telet
 bennem Jézus fázik

Temető kapuban állok
 nincs ki elássa a halált
 kihantolt csontjaimon dobol
 a tankok elől futó háború
 varjúfelhőkből hull alá koszorú
 évszázados füst a glóriám
 Vérem festi a telet
 bennem Jézus fázik

Kövek

„A kövek nem kérdeznek,
 gondolatuk sincs...”

Amikor kövek közé kerültem,
 összezárva az idővel,
 hetekig, évekig bámultuk
 a semmit. Ürességünket
 bámultuk, hogy egyszer,
 talán, körvonalazódik
 valami.

Így teltek el az évezredek.
 Izgalomnak nyoma sem.
 A türelmet ittuk mohón,
 amit a nap hordozott
 tenyerén.
 Belső rizsszemeink ekkor
 már látszódtak,
 mi láttuk,
 ez is elég.

Akkor már elindult
 a Kisherceg bolygókat
 látni,
 és Milne is gondolt
 Micimackóra,
 csak mi – a kövek – nem
 gondoltunk semmire:
 mi jó származna abból?

Gondoltak mások helyettünk,
 és faragni kezdtek, ahogy

a tolték szobrokat,
és a Stonehenge köveit.
Volt, hogy sikerült, volt,
hogy nem. Csupán az idő
lehet a szobrászunk, tudtuk,
mélyen hallgattunk róla.

Az öregek voltak szépek,
a fiatalok csúnyák, nálunk
ez természetes. A bölcsesség
ragyog. Nem röhögtek ki
azok, akik röhögni sem tudtak;
nem osztottuk fel az éveket
hónapokra és napokra,

mégis megünnepeltük, ha
valakinek születésnapja volt.
Táncoltunk ilyenkor.

Akinek közülünk jó hallása
volt, hallhatott cifra dolgokat,
s az év bizonyos napján
körbeültük, hogy meséljen:
nem mondott semmit, s mi
hálásan csüngtünk ajkán.

Aztán elindult valami. Azt
mondták, változás szele
söpört végig, néhányunk
imádkozni kezdett, míg
mások istent tagadtak.
Pedig a kövek szelleme
végig kitartott mellettünk.

Volt, ki inni kezdett, mert
már nem volt elég neki
a tenger,
és a kábítószer is
felütötte fejét.
Szomorúan ültem a
fűben, ahol már régóta
rejtőzködtem.

Valaki fegyvert talált,
és feltalálták az önzést,
a kapzsiságot, és a kígyót,
aki beslusszant a gyanútlanok
közé.
Én csak nevettem ezen,
hittem,

szilárdságunk ténye
megkérdőjelezhetetlen.
A naivak ezt nem tudták,
csúszó-mászókat kezdtek
el melengetni. A kikelt tojások
elgurultak, ahelyett, hogy
összetörtük volna.

Hazudozni kezdtünk,
majd lopás, gyilkosság lett
belőle, a szigorú bíróság
ítélkezett, többen a Taigetoszról
zuhantak.

Azóta elszóródva
élünk. Szárnyak nélkül,
nagy titkok súlya alatt.
Port és könnyeket
nyelve,
jövönkről
emlékezünk.